Ч. 277. Субота 24 (11) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Реформа канцелярийного діловодства в Австриї. — Перед розвязанєм угорского парляменту. — Не буде конституциї в Росиї. — З під Порт Артура.)

Намістник долїшної Австриї ґраф Кільмансеґ мав онегди вельми замітний виклад перед урядниками державними, краєвими і громадскими, в котрім говорив о наміреній реформі канцелярийного діловодства в Австриї. Теперішне діловодство опирає ся на давних основах і завдає без потреби богато роботи та вимагає богато часу і коштів. Проба нового порядку канцелярийного відбуває ся вже від довшого часу як при долїшно австрийскім намістництві так і при віденьскім маґістраті і випала дуже добре. Новий порядок буде заведений також в службі краєвій з днем 1 січня 1905 р. Новий порядок канцелярийний дає можність, що 90 процент подань може один і той сам урядник залагодити одного дня, а лиш 10 процент позістануть не залагоджені задля доходжень, засідань і т. п. То дає ся в той спосіб осягнути, що не пише ся окремого концепту о залагодженю, лиш залагодженє виписує ся просто на акті. Що до ощадности в часї і видатках то н. пр. долїшно-австрийске намістництво зужило в 1904 р. 73 рис паперу менше як в попередних роках. Та й маґістрат віденьский записав в роках 1902 і 1903 о 134 рис паперу менше як в попередних роках.

З Будапешту доносять, що богато послів виїхало вже на провінцию, щоби там порозуміти ся з виборцями. Угорскі обструкцийники зачинають вже жалувати ся, що якраз в зимі мають відбувати ся вибори, а декотрі з них ходили навіть до Кошута і просили его, щоби він ужив всего свого впливу і постарав ся о то, щоби тепер виборів не розписувано. Кошут приймив їх дуже непривітно і сказав їм, що остерігав їх вже від богато літ, щоби они не вели обструкциї так нерозумно; тепер же нехай їдять то, що собі накришили. Де хто говорить навіть, що опозиция ухвалить дня 28 с. м. буджет лиш длятого, щоби не відбували ся вибори; але в таке чудо не хоче ніхто вірити. Комітет ліберальної партиї з 15 членів радив вже над уложенєм маніфесту виборчого, але ще его не ухвалив.

Коли ще хтось вірив в можливість конституциї в Росиї, то слїдуюча вість з Петербурга мусить его переконати, що конституциї в Росиї не буде, а бодай не вийде она з доброї волї тих, що мусїли би зречи ся самодержавія. Ось що тепер доносить „Правітельств. Вестнік“: Предсїдатель земства чернигівскої ґубернії, котрий есть заразом маршалком шляхти, предложив дня 19 с. м. цареви Николаеви телєґрафічну просьбу земства в справі цілого ряду загальних справ державних. Цар умістив на згаданій телєґрамі слїдуючу замітку: „Поступованє презндента уважаю за зухвале і без такту. Справи адміністрациї державної не суть річию земств, котрих компетенцию і права означують докладно закони“. Така відповідь царя наступила очевидно по нарадї, яка відбула ся сими днями під проводом царя. В сїй нарадї взяли участь: вел. кн. Михайло Александрович, оберпрокурор сьв. синода Побєдоносцев, предсїдатель комітету міністрів Вітте, кн. Сьвятополк-Мірский, Коковцев, Єрмолов, ґенеральні ад'ютанти Ріхтер і кн. Воронцов Дашков та члени ради державної гр. Сольский і Фріш. Цікава тепер річ, чи для земства чернигівскої ґубернії і его „зухвалого“ маршалка закінчить ся справа лиш на самій відповіди царя, чи може той маршалок і его товариші повандрують куди „адміністративним путем“.

Занятє форту Тункікван есть дальшим дуже важним успіхом японьскої облоги Порт Артура. Форт сей лежить у всхідно-північній части порт-артурских укріплень там, де форти

---

18)

Росийско-японьска війна від еї початку аж до битви під Ляояном.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Під конець марта розпочав ся похід першої японьскої армії під головною командою ґенерала піхоти бар. Курокі'ого над ріку Ялу. Як вже звістно, зараз по першім атаку на Порт Артур почали Японці висаджувати на беріг свое войско в Чемульпо. Була то 12-та дивізия, скріплена віддїлами піонірів і батальйонів зелїзничих та телєґрафічних в загальній силї около 30.000 мужа під командою ґен. Інуе. Число самого, готового до бою войска було длятого досить мале і его обчислювано на 15 до 20.000 мужа. Цїла дивізия пустилась зараз в похід до Пейяну, збірного місця для цілої армії. Дорога під ту пору була ще досить добра, бо земля була ще замерзла, а снігу було мало. Піоніри поміщались були на дорові, щоби на случай потреби направляти гостинець та щоби поробити 10 етапів, по одному на кождий день дороги.

Коли лїд при берегах на мори зачав пускати, висадили Японці на беріг в Чінампо на півночи від Чемульпо дня 15 марта дивізию ґвардиї під командою ґен. Газеґава, а рівночасно з нею також і бриґаду кавалерії. Тота дивізия помашерувала також до Пейяну. Пізнїйше однакож нанесло було до пристані в Чінампо знову богато криги і она тут замерзла, а то стало ся причиною, що висаджуванє на беріг 2 ої дивізиї припізнило ся було аж до 25 марта. Перед самим приходом сеї дивізиї до Пейяну приїхав там був і начальний командант І-ої армії, ґен. Курокі, про котрого треба тут сказати кілька слів.

Ґенерал Курокі має тепер 61 літ і есть Японцем чистої крови, а ніяким зайдою, яким его свого часу зроблено в деяких европейских ґазетах. Він походить із старої шляхотскої родини і родив ся в провінциї Сацума, котра разом з провінцием Чошу давала Японії завсїгди найлїпших вояків. Шляхта з Сацуми і Чошу стояла свого часу на чолї того руху, обмеженого первістно лиш на чотири провінциї, котрий остаточно поборов і усунув послїдного шоґуна, а надав найбільшу власть і силу мікадови або теперішному цісареви японьскому. В часах сеї борби був молодий Курокі капітаном, котрий мав під собою 60 ленників. По установленю теперішного цісаря, вступив Курокі яко капітан до японьскої армії, котра мала бути тепер переобразована зовсім на новий лад. Тут уважали его аж до хвилї, коли его іменовано командантом 6 ої дивізиї, за найздібнійшого і найтрудолюбивійшого офіцира фронтового. Будучи шляхтичем з Сацуми, гордив ся він немало сим походженєм та й авансував борзо, бо що два роки ставав майором, підполковником і полковником. До ґенерального штабу не належав ніколи, але вже давнїйше був призначений в случаю війни на вожда одної з армії, бо ще на кілька літ перед війною установлено в Японії трох інспекторів армії, а одним з них іменовано й Курокого. По вибуху війни, з інспекторів поробились вожди.

Курокі як на Японця есть високого росту і темної барви тїла, а черти его лица показують виразний азийский тип; вуси у него короткі. Найбільшою его пристрастию було давнїйше польованє на — дики, а тепер — папіроси. Давнїйшими часами любив він цїлими днями ходити по лїсах і дебрах, а нинї серед граду куль курить один папірос за другим. Найбільшою его характеристикою то велика мовчаливість. Курокі не любить богато говорити, а навіть при чарцї трудно видобути в него яке слово. Для вояків есть він дуже добрий і хоч в службі вимагає як найбільше точности, поза службою поговорить з кождим щиро. Найбільше люблять его задлятого, що він завсїгди ступає попереду свого войска і жие так само як би й кождий его вояк; він днює і ночує зі своїм штабом зараз поза переднею сторожию і спить на землн, завинувшись в дергу так як і кождий японьский вояк.

Коли під Пен'яном зібрало ся около 50.000 войска, пустились Японці в дальший похід над ріку Ялу. Росияни, котрих патрулї підходили доси аж до Пен'яну, почали уступати щораз дальше. Козаки ґен. Мищенка непокоїли Японців. Дня 24 марта одна дивізия японьска заняла була місто Анджу, а вже 28 марта прийшло коло Чинджу до стички з козаками, котрі остаточно мусїли вертати за ріку Ялу. Тимчасом японьска армія машерувала дальше, а японьскі піоніри та інжиніри

Драконового хребта сходять ся з фортами Ерлюншан. Питанє лиш, чи Японцї дійстно здобули сей форт, чи може лиш якісь инші укріпленя коло сего форту, бо справедливо роблять ту замітку, що як би Японцям дійстно удало ся було здобути сам форт, то мусїли би були взяти в нїм також і богато тяжких пушок; тимчасом японьскі вісти доносять лиш, що Японцї взяли 4 скорострільні пушки, 4 зовсїм добрі пушки машинові і 5 польних пушок та богато муниції, ґранатів і карабінів. Як би Японцям дійстно удало ся було взяти всхідний форт Кікван („Тун“ значить „всхід“), то они могли би тепер острілювати з великим успіхом старе місто Порт Артур і всї варстати в нїм та маґазини а остаточно могли би взяти й цїлу кріпость.

Новинки.

Львів дня 23-го грудня 1904.

— **Чистий дохід** з духовного концерту, устроєного у Львові дня 24 падолиста в 50 роковини проголошеня доґми про непорочне зачатє Пресьв. Діви Мариї, принїс, по провіреню рахунків, квоту 670 К. З огляду, що сей дохід був призначений на добродїйні цїли, концертовий комітет узнав за відповідне надїлити деякі наші інституциї відповідними датками. Именно одержали: 1) Висший музичний Інститут 250 К, 2) Тов. Львівский Боян 116 К і ноти вартости 34 К, 3) хор бурси педаґоґічного Тов. 123 К, 4) Управа рускої женьскої семинариї 50 К, 5) кухня Акад. Громади 50 К, 6) Селяньска бурса 30 К, 7) Захоронка для руских дїтий всї у Львові 31 К, 8) Товариство вакацийних кольоній 20 К.

— **Еміґрация.** Зі Струсова пишуть: В Струсівщинї ширить ся чим раз більше рух еміґрацийний до Канади, але люди не продають ґрунтів, а йдуть тілько на зарібки, щоби відтак з долярами вернути домів. Декотрі дійстно дорабляють ся; гроші посилають до дому на сплату довгів.

— **Конї за безцїн.** Загальне убожество, а головно недостача паші сильно дає ся в знаки селянам в Станиславівщинї. Як доносить „Нова Січ“, послїдного ярмарку, дня 5 грудня, було на торговици кіньскій в Станиславові 825 коний. Недостача паші приневолювала властителїв, особливо селян, продавати конї по 10 К і низше. В такій цїнї купив станиславівский гицель 150 конї на шкіру.

— **Убийство.** В Паївцї скалатского повіта мешкала в винайменїй хатї 30 і кількалїтна Варвара Гуцал і заробляла на житє як денна зарібниця. Дня 29 падолиста Варвара пропала без вісти, що дало причину до ріжних здогадів, між иншим, що мусїв її хтось спрятати зі сьвіта. Аж дня 12 с. м. господар Яків Костик, ідучи розкидати обірник, найшов її неживу на поли. Трупа уміщено в громадскій шопі і прибувша на другий день судово-лїкарска комісия провірила, що Варвару убито палицею а відтак підрізано їй ножем горло. При першім слїдстві братя погибшої Яків і Панько зізнали, що замордована сестра мала любовні зносини з парубком Паньком Добриводою та що в день перед смертю випросила від одного з них 10 К на дорогу до Тернополя, куди вибирала ся, щоби замешкати разом з любчиком. Вибираючись до Тернополя, забрала із собою трохи біля, котре найдено на поли коло убитої. Гроший при нїй не було, очивидно їх зрабовано. Підозрінє злочину упало відразу на Панька Добриводу, котрий вскорі по викритю утїк з села, а відтак зголосив ся добровільно в грималівскім судї та признав ся до злочину.

— **Напад на чужу власність.** В Станиславові відбула ся недавно перед звичайним трибуналом карна розправа против 29 господарів з Маняви коло Солотвини, обжалованих державною прокураториєю о злочин публичного насильства з §. 83 зак. карн. (насильний напад на чужу власність). В Маняві був здавна звичай, що в случаях спорів о ґрунт не позивано ся перед суд, але суджено справу на місци, а присуд виконували силоміць самі громадяни. В сім случаю ішло о безправне загарбанє громадских ґрунтів деякими господарями. Громада звернула ся до війта з запитанєм, яка его про те гадка, а він відповів, що треба кривдників громади викинути із забраних ґрунтів. То було цїлком по звичаю в громадї, тож відповідь війта не дивна. Але що і сам війт захопив собі безправно громадске добро, то громада почала свою екзекуцию від війта. Громада селян впала зараз на забраний війтом ґрунт, розкинула пліт і заняла в посїданє іменем громади. В два дни потім громадяни в части пересунули а в части зруйнували війтову стайню на громадскім ґрунтї і такий самий лад зробили у двох инших ґаздів. За сей самосуд обжалувала їх прокуратория о злочин з § 83 з. к. На розправі обжаловані оправдували ся тим, що такий спосіб полагоджуваня спорів істнує в Маняві від віків і єсть загально уживаним звичаєм. З огляду на те трибунал не міг по совісти засудити обжалованих, отже приймаючи, що они дїлали не в злій вірі, увільнив усїх від вини і кари.

— **Хотїв мати безплатне удержанє.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові відбула ся вчера перед полуднем карна розправа против 20-кілька лїтного Панька Гринчишина, зарібника, о злочин підпаленя. Акт обжалованя закидав ему, що в ночи з 4 на 5 падолиста с. р. підпалив шопу шинкаря Гросмана на Знесїню. Обжалований признав ся на розправі до злочину, подаючи, що підпалив тому умисне, аби дістати ся до вязници і мати безплатне удержанє. По переведеній розправі засудив трибунал Гринчишина на 10 лїт тяжкої вязницї, заосмотреної постом рав на місяць. Засуджений приймив засуд.

— **Мир підчас війни.** З поля війни доносять: Над рікою Ша, якраз по серединї межи боєвими лїніями обох противників, єсть якийсь горб, а в тім горбі печера, котра дивним дивом служить в день за криївку Японцям, а в ночи російскій пікеті. Японцї перші впали на гадку, щоби завести зносини зі своїми російскими товаришами. Коли одного вечера виходили з печери, лишили в нїй фляшку горівки, а коло неї чемний лист, в котрім жалували ся на то, що їх „други вороги“ коли рано виходять з печери, лишають її дуже нечисту, а то преці шкідливо для здоровля обох сторін. Се помогло, бо коли Японцї на другий день прий-

---

взяли ся при помочи корейских робітників будувати вузкоколїйну зелїзницю із Сеула аж до Віджу над рікою Ялу. Рівночасно взяли ся они кінчити розпочату будову зелїзницї з Фузана до Сеула. В той спосіб старали ся Японцї забезпечити ся на той случай, коли би Росияни їх побили і они були змушені вертати чим скорше до власного краю. Нинї доведена тота зелїзниця аж до Фанванчена в Манджуриї.

Наконець дня 4 цьвітня около полудня заняла японьска передна сторожа місто Віджу, положене над рікою Ялу а Росияни пішли за ріку, де вже в укріплених позициях стояла російска піхота і артилерия. Тут треба насамперед сказати дещо про сторони над рікою Ялу, бо се потрібне не лиш до зрозуміня самих воєнних подій, але й тої полїтики з російскої сторони, котра довела до так страшної війни як теперішна. В слїдуючім побачимо, що до війни не довела ані якась ненависть расова, ані велика ріжниця віри, лиш проста ненаситність землї і капіталїстичні спекуляциї піддержувані охотою легкої наживи.

Ріка Ялу випливає в північно-всхідній части Кореї з гори Пеішан високої на 2440 метрів. Може на яких 15 кільометрів від жерел сеї ріки випливає на півночи ріка Сунґарі, притока Амура, котра пливе на північний захід, і ріка Тумен, що пливе на північний всхід. Люди, що живуть над сею рікою, називають її звичайно Тачіян, значить ся „велика ріка“, а Корейцї називають цїлу ріку Амнок-ґан. Вже недалеко жерел стає ріка на 9 метрів широка, але єсть мілка і можна би легко перейти через ню, як би не височезні, скалисті її береги, котрі місцями доходять до висоти 30 метрів і творять стрімкі стїнки, котрі всякий перехід роблять неможливим. В горішнім бігу пливе ріка майже простісенько від заходу на захід аж до місцевости Маиршан, а звідси завертає вже на полудневий захід. В сім місци єсть вже ріка на 250 метрів широка а на 4 метри глубока та пливе межи горбами, що доходять до висоти 300 метрів. Той гірский характер задержує ріка аж до устя. В дальшій своїй части почавши від міста Віджу ріка дїлить ся на кілька частий або розток і для того Хінцї назвали її Ялу, що значить „вилковаті дороги“. Устє ріки єсть так широке і глубоке, що по нїм можуть вигідно ходити навіть більші кораблї.

Коли плисти від моря горі рікою, то зараз впадають з самого початку в очи плоскі береги вкриті пісками. По правім боцї на корейскім березї близько устя лежить місточко, а понижче лиш трохи більше прибережне село Йонґампо над досить догідним заливом, де можуть приставати кораблї. Від Йонґампо аж до міста Віджу, віддаленого на яких десять наших миль, тягне ся широка, може на півтора милї дуже урожайна рівнина, на котрій досить густо видніють ся хутори корейских селян. Поза тою рівниною, отже вже поза містом Віджу починають ся гори вкриті величезними пралїсами; гори ті доходять до висоти 3000 метрів а місцями й 5000 метрів понад уровенем моря. Додати ще потреба, що цїла ріка Ялу і горішна часть ріки Тумен творять границю межи Кореєю а Манджуриєю, а долїшна часть ріки Тумен аж до устя творять знов границю межи Кореєю а російскою провінциєю т. зв. Усурийским краєм.

Як-раз в тім місци, де на лївім березї ріки лежить місто Віджу, впадає до Ялу з лївого боку ріка Аі або Аіго. В сїм місци творять ся отже розтоки, котрі обливають кілька островів, з котрих найбільший зве ся „Голова Тиґра“. По лївім боцї сего острова за рікою Ялу єсть місто Віджу, по правім боцї за устєм ріки Аіго єсть село Кюленчен або з японьска Тюренчен. На північ від того села в тім місци, де ріка Аіго робить колїно, єсть друге село, що зве ся Потетканза, а на полудне за рікою Ялу на манджурскій сторонї єсть знов місто Антун або Шахедза.

Місто Віджу або Пджу лежить в краснім місци на кінци згаданої повисше рівнини там, де вже зачинає ся підгірє; оно обведене грубими мурами, котрі однак по части вже валять ся. На північнім кінци міста на вершку скали, що підносить ся на 200 стіп понад ріку, стоїть вартівня а недалеко від неї громадский дім сего то по нашому ратуш. Місто се було давнїйше дуже торговельне, бо то було одиноке місто, через котре стояла Корея в звязи з прочим сьвітом. Через се місто ішов одинокий в Кореї гостинець, званий мандариньским, котрим корейскі посли сотками літ возили дань хіньскому цїсареви і привозили з Хіни крім хіньского календаря ще й богато всїляких хіньских виробів. Від 1884 мусїла Корея піддати ся напорови держав заграничних і створити свої порти один по другім для межинародної торговлї а внаслїдок того Віджу стратило своє значінє торговельне і підупало. Перед кількома роками оно ще й погоріло та стратило ще більше на значіню. А все-таки має оно ще й доси яких 8 до 10 000 жителїв, котрі по більшій части займають ся торговлею. Половина тих жителїв не могла помістити ся в укріпленім містї межи мурами і поселила ся на передмістях, именно же вздовж згаданого гостинця, котрий з одної сторони веде до Сеула, з другої — в брід через ріку, бо моста ту нема — до села Кюленчен а звідси до міста Финванчен і дальше аж до Пекіну. Гостинець той єсть коло Віджу на півтретя сяжня широкий і досить добре вишутрований але дальше в глубину Кореї стає значно вузший, але річ певна, що Японцї мусїли его сего року значно поправити і розширити. Давнїйшими роками був він місцями так вузкий, що ледви верхом на кони можна ним було переїхати. Вздовж сего гостинця ішов також телєґраф аж до Мукдена і Пекіна, одинокий здобуток Корейців з европейскої культури.

Росияни вже від давна звернули були свою увагу на Корею, а головно на її велике богатство лїсів, котрі могли би були на довгі лїта забезпечити величезні доходи. До того ще Корея і під взглядом полїтичним мала для Росиї дуже велике значінє, а се спонукувало Росию

шли до печери, застали еї вже чисто виметену. Крім того лишили Росияни рубля за горівку і лист, в котрім казали, що они чули, що Японці дуже зле обходять ся зі взятими в неволю Росиянами; отже нехай они їм дадуть тепер відповідь і оправдають ся. На другий вечер лишили Японці письмо в печері, в котрім доказують своїм „другам ворогам“, що то неправда, бо поправді російским плінникам в японьскій неволи дуже добре веде ся. — Від тої пори згадана печера служить за межинародну почту для обох армій.

— **Найдешевші переписні листки** на найблагороднійшу ціль. Хто хоч трохи знае, в яких вогких та безсонїшних норах нидіють бідні діти в великих містах, хто, при надходячім Різдві і Новім Році, хоче зробити добре діло, про котре не знала би навіть „ліва рука“, хто памятае, що будучність народу лежить в шкільній молодіжи — сей купить хоть одну пачку переписних листків, з котрих весь дохід призначуе ся на руску „Оселю вакацийну“. Одна пачка (15 м.) 25 кр., одна штука 2 кр. Можна дістати у всїх руских склепах у Львові, та у всїх касинових товариствах і складах Народної Торговлї на провінциї. Замовляти можна у Вп. Ольги Барвіньскої ул. Собіщина 5.

Комітет рускої оселї вакацийної.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Париж 23 грудня. Комісия для справи нападу балтийскої фльоти коло Гиль відбула вчера перше засїданє в міністерстві справ заграничних. Засїданє тревало від 10 год. рано до пів до першої. Пятим членом комісиї і предсїдателем еї вибрано однодушно адмірала ґр. Спавна, бувшого начального команданта австрийскої маринарки. Відтак відрочила ся комісия аж до 9 січня 1905 р.

Льондон 23 грудня. „Daily Telegraph“ доносить з Чіфу під вчерашною датою, що після наспівших там вістий 8 російских контрторпедовців виїхало з Порт Артура. Через цїлу послїдну добу падав густий сніг.

Льондон 23 грудня. Бюро Райтера доносить з Сідней, що анґлїйске правительство наміряе анектувати острови Тонґа. Вислані туди анґлїйскі кораблї одержали порученє вивісити анґлїйскі фляґи на тих островах.

Шанґай 23 грудня. Бюро Райтера доносить, що японьска ескадра, зложена з перворядних кружляків, під командою Камімури відплила на полудне на хіньскі води на стрічу балтийскій фльотї.

Сінґапоре 23 грудня. (Бюро Райтера). Два японьскі кружляки прибули тут вчера рано і виїхали в полудне дальше. Зачувати, що два японьскі лїнїеві кораблї, два кружляки І-ої кляси і два ІІ-ої кляси та 12 торпедовців пливе недалеко звідси на захід.

Токіо 23 грудня. Японці здобули важні позициї над Голубяним заливом.

Петербург 23 грудня. (Урядово). Куропаткін телеґрафував до царя 21 с. м.: Після оповідань Хінців удало ся залозї в Порт Артурі відбити з рук Японців „горб 203 метрів“ разом зі стоячими там пушками. (Вість ся, дуже неімовірна, потребуе ще потвердженя. Як би залога могла була відбити, то преці була би то зробила, заким ще Японці могли понищити російскі кораблї в порті. Здае ся, що ту чутку пущено умисно для успокоєня умів в Росиї).

взяти Корею о скілько можна як найскорше в свої руки. Російскі верховоди думали очевидно, що спосіб, практикований зі знаменитим успіхом віддавна і в ріжних сторонах Азиї, удасть ся тут знаменито. Росия старала ся за помочию тихої кольонізациї Кореї своїми людьми узискати там перевагу і виробити собі якісь права до сего краю. Цїле лихо було лиш в тім, що тут Японці, так сказати би, уважали дуже пильно на пальці Росиї. Але російскі верховоди легковажали собі Японців і робили дальше свое.

Вже в осени 1896 р. виробив був собі російский купець з Владивостока, якийсь Брінер, у корейского правительства право вирубувати і засаджувати ліси над ріками Ялу і Тумен і обовязав ся розпочати роботу за пять літ. Чи той Брінер був російским жидом чи Німцем — се не зміняе річи, бо то певно, що він був лиш підставлений і поза ним крили ся високі і найвисші достойники російскі зі своїми планами і капіталами. Розумів ся, що тому купцеви з Владивостока не спішило ся, а все-таки перед кінцем пятилїтного реченця треба було угоду продовжити. Тодї утворила ся була якась російска спілка — кажуть, що до неї належав тайний радник державний Безобразов, поза котрим знов стояли високі і найвисші достойники російскі — а російский посол в Сеули Павлов постарав ся о то, що той Брінер відступив тій спілцї свої права що до вирубуваня лісів над рікою Ялу, почавши аж від Йонампо. Тота нова угода станула була 20 червня 1903 року. Але вже перед підписанем сеї нової угоди перейшло було 40 російских вояків з Антува в Манджуриї через ріку Ялу на корейску сторону. Они на однім острові на ріцї полишили свої мундури і зброю та перебрані по цивільному прийшли до Йонампо. Тут наймили они тисяч хіньских кулїв (робітників) і 80 Корейців та пішли з ними до місцевости Йончіен коло Віджу нїби то рубати ліси. Але поки що треба було для тих „підприемців“ і їх робітників та слуг побудувати доми. Отже они покупували тут на імя своїх корейских слуг ґрунти і хати і так основували малу російску оселю.

В слїдуючім місаци прийшло знову 36 Росиян з трома жінками і 200 Хінцями та богато кіньми до Йонампо, а в липни скріпило оселю ще 60 Росиян, котрі вже прийшли узброєні в шаблї і карабіни. Они закупили знову ґрунти і хати і так основували вздовж ріки „союз“, що тягнув ся на 21 анґлїйских миль далеко та й побудували малу зелїзницю. Аж тепер перейшли вже через ріку зовсім сьміло узброєні російскі вояки нїби то для охорони російскої оселї і сполучили Йонампо телеґрафом з містом Віджу. Се Корейцям не сподобало ся і они перервали дріт, а тодї Росияни положили тихцем через ріку підводний кабель, що мав сполучити місто Йонампо з Антуном. В серпни мала вже російска оселя в Йонампо 60 домів, а в них 70 російских підданих.

Під ту пору довідав ся о тій угодї межи Росиею а Кореею японьский посол в Сеули, Гаяші, і загрозив зірванем дипльоматичних зносин, скоро би Корея і дальше робила вигоду якійсь сусїдній державі зі шкодою Японії. Але корейске правительство не мало сили, щоби оперти ся перевазї Росиї, хоч корейскі урядники в Йонампо одержали були відповідне поученє Росияни взяли ся зараз ставити вартівнї і шанцї для уставленя пушок і вислали віддїл войска в силї 500 мужа з двома офіцирами через ріку Тумен до Кореї. Японьске правительство відповіло на то в той спосіб, що вислало военний корабель, котрий станув в заливі коло Йонампо.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Крахове цкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Дністрі“ від огню. Членьский уділ 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Дністра“.

ВКЛАДКИ щаднич̂ приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цінні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** пасо. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цясальского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Агенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижднєвника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш та агенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).